

HAMLET: Olla või mitte olla – see on küsimus.

Mis oleks üllam – vaimus taluda
kõik nooled, mida vali saatust paiskab,
või, tõstes relvad hädamere vastu,
vaev lõpetada? Surra, magada –
muud midagi, sest nõnda uinudes
kaoks hingepein ja kõik need tuhat häiret,
mis meie liha pärib looduselt.

See oleks lõpetus, mis hardasti
on ihaldatav: surra, magada!

Jah, magada... Võib-olla undki näha?
Siin ongi konks. Sest see, mis unenäod
meil võivad tulla selles surmaunes,
kui maise möllu puntrast pääseme, –
see paneb kõhkleva; siin peitub põhjus,
miks viletsusel iga on nii pikk:
kes taluks aja piitsutust ja torkeid,
rõhuja kalkust, kõrgi solvamisi,
põlatud armu piinu, kohtu aeglust
ja võimu jultumust, ning jalahoope,
mis malbe teenekus saab väärilt,
kui ennast igaveseks vabastada
võiks palja pussiga? Kes koormat kannaks
ja higistaks ning oigaks elu vaevus,
kui kartus millegi ees pärast surma –
sel uurimata maal, kust ükski rändur
ei tule tagasi – ei rabaks tahet,
mis pigem talub tuntud halbust,
kui pageb teiste, tundmatute juurde?
Nii kaalutlus teeb pelgureiks meid kõiki
ja südiduse loomulikust jumest
saab nukra mõtte põdur kahvatus

ning lennukad ja tähtsad ettevõtted
teelt targutuste tõttu kalduvad
ja kaotavad teo nimegi.

William Shakespeare „Hamlet” (tlk Georg Meri)